

stre en Fællesudtalelse og skrev et Program. Jeg tror for Resten det ærede Medlem for Hillerød (Dinesen) har underskrevet det, men han har nok ikke været ved godt Helbred den Gang. I dette Program stod der bl. a., at naar man skulde revidere de militære Love, gjaldt det om, at de nuværende store Byrder til Militærvæsenet formindskedes. „De nuværende store Byrder“, som man sagde i 1872, altsaa hvad vi nu kalde de daværende store Byrder, udgjorde tilsammen 11,885,000 Kr. Det er Udgifterne under § 22 8,100,000 Kr. og det, der svarer til § 23 I., altsaa de Udgifter under Marineministeriet, der ere militære — d. v. s. jeg har fradraget de Udgifter, som nu findes under § 23 II. — de udgjorde 3,170,000 Kr. Endelig er der Udgifterne paa § 25, der svarer til den nuværende § 26: 615,000 Kr. Det giver i alt 11,885,000 Kr. eller med et rundt Tal 12 Millioner. Dengang vare Landets samtlige Indtægter paa Finansloven anslaaede til 49 Mill. Kr. Man vil altsaa se, at Militærudgifterne androge saadant noget som 24 $\frac{1}{2}$ pCt. af Landets Indtægter. I 1903—04 udgjorde Landets samlede Indtægter efter Finansloven et Par Hundrede Tusinde over 70 Mill. Kr., og Militærudgifterne udgjorde noget over 19 Millioner, altsaa saadan noget som 27 pCt. af de samlede Indtægter. Medens vore Indtægter her i Landet efter Finanslovene for de Aar, som jeg har nævnt, ere stegne i dette Tidsrum med godt 42 pCt., ere Militærudgifterne, hvis vi regne efter Finansloven for 1903—04 stegne 58 pCt. Nu indrømmer jeg, at paa denne Finanslov findes den noget ekstraordinære Bevilling af 2,375,000 Kr. til Kanoner, men selv om man stryger dette, viser det sig dog, at Militærudgifternes Stigning har holdt sig akkurat paa samme Maade som Stigningen i Landets Indtægter. Der er altsaa i Virkeligheden ikke noget som helst at rose sig af — der er heller ikke noget, som det ærede Medlem for Københavns 4de Valgekreds (Birck), særlig kan bebrejde Venstre i saa Henseende. Men jeg vil dog sige, at man maatte have nogen Lov til at fordre, at Militærudgifterne skulde falde, for jeg antager, at den Mening, at det lille Danmark ikke har nogen militær Opgave, maa være vokset i Særdeleshed i de senere Aar. Jeg kan derfor ikke gaa ind paa, at den Maade, hvorpaa det ærede Medlem har beregnet vore Militærudgifter, er rigtig eller viser det rigtige Forhold.

Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgekreds mente — det var en Udtalelse,

han rettede til den nuværende Regering — at Ministrene maatte sørge for at drive den samme Politik nu, da de sad i Regeringen, som de dreve, medens de vare Medlemmer af Oppositionen. Ja, jeg tror, at der var noget i det, det ærede Medlem der sagde, men hvis det ærede Medlem paa nogen Maade skal holde sig enig med det ærede Medlem for Hillerød (Dinesen), vil han ikke være i Stand til at gennemføre dette Krav. Det ærede Medlem for Hillerød slog jo netop i Slutningen af sin Tale paa det, man kalder „Tingenes Ligeberettigelse“. Han vilde ikke have, at det ene Ting skulde herske over det andet, tværtimod, de to Ting vare ganske ligeberettigede. Det var det Forhold, som vor Grundlov hjemlede, og det skulde man respektere. Men er det Tilfældet, maa det ærede Medlem slaa af paa sin Fordring om, at en Regering skal være i Stand til at drive en Politik, der ikke i sine gennemførte Krav viser en meget stærk Forskel fra den Politik, man drev, medens man var Medlemmer af Oppositionen — at opfylde Kravene lader sig da simpelthen ikke gøre. Jeg tror, den Dag vil komme, da det vil kunne lade sig gøre, da det vil blive muligt for en Regering at gennemføre de samme Krav, som Regeringens Medlemmer have staaet som Ordførere for, da de vare Opposition, og at gennemføre dem fuldt ud. Jeg tror, at man ikke kan sige, at den parlamentariske Stilling her i Landet er, som den skal være, før vi naa det Tidspunkt, da det er muligt for Venstre, naar det er Flertal i Folketinget og Regeringen, fuldt og helt at gennemføre de Krav, som Venstre stillede som Oppositionsparti. Jeg tror, det er nødvendigt at arbejde i den Retning. Vi maa huske paa, at det, der er en Hindring for, at Venstreregeringen kan gennemføre Venstres Krav fra Oppositionstiden helt ud, navnlig er, at Landstinget sidder og har tiltvunget sig en Magtstilling, der er mere fremskudt end den, Grundloven hjemler, og at det stadig beholder den. Saa længe det er Forholdet, kan der ikke være Tvivl om, at Venstre, selv om det har Flertal i Folketinget og Regeringen, ikke kan gennemføre Venstres Krav fuldt ud; saa kan det kun gennemføre de Ting, som Venstre og Højre kunne blive enige om, andet lader sig da ikke gennemføre. Jeg mener derimod, at den rette parlamentariske Tilstand er den, at Venstre, naar Venstre er ved Magten, gennemfører Venstres Krav, og at Højre, naar Højre er ved Magten, gennemfører